

meget godt kan lade det beroe, indtil man seer, at der ikke kan faaes Nogen, saa siger jeg, det er forlænge; thi da vente vi saalænge, at Universitetet ødelægges; vi kunne ikke gaae denne Vej (Tscherning: Vi kunne ligesaa godt som i andre Henseender gaae denne Vej!). Vi kunne have Udfigt til selv ved at nedfætte Sagerne, at der, om end i en meget kort Tid, vilde være Nogle, der vare nødte til at søge til disse Stillinger, men saa vilde der komme en Tid, da man aldeles ingen Lærere vilde kunne faae. — Spørgsmaalet, her foreligger, er det, om man ikke maa sige, at efter de Fordringer, der stilles til Universitetslærere, og i Sammenligning med andre Stillinger er en Begyndelsesgage af 1500 Rd. ikke noget Luxuriøst; det er endog saa, troer jeg, temmelig knapt, naar man seer hen til de Fordringer, man stiller til en Professor. Det er opgivet i den omhandlede Comiteebetænkning, at, naar man gaaer tilbage fra 1788 til nu, saa viser det sig, at i Gjennemsnit er Ingen bleven Professor før med det 35te Aar. Tager man Hensyn hertil, samt til, hvor ønskeligt og vigtigt det er, at det er vel begavede Mænd, Mænd, der længe maae have anvendt deres Tid ved anstrengende aandeligt Arbejde, der kaldes til Professorer, og tager man endelig Hensyn til Livet udenfor, da mener jeg, at man maa kunne indsee, at der ikke kan hydes Mindre, hvis det skal kunne ventes, at de mere begavede Mænd, med Udfigt til at kunne naae et saadant Maal med det 35te Aar, ville hengive sig til de Anstrengelser, der i denne Henseende kræves — og at det kan siges paa nogen Maade at være formeget, naar man sammenligner det med andre Livs- og Embedsstillinger, det kan jeg ikke erkjende. Naar den ærede Rigsdagsmand siger: Ja, der har dog hidtil ikke viist sig nogen Trang paa Universitetslærere, saa skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at ved det juridiske Facultet staaer der 2 Poster vacante, som hidtil ikke have kunnet besættes. Vil man vise hen til den Forbedring i Løn, som efter Forslaget opnaaes gennem Anciennetet, saa overseer man, at dette, idet det ganske vist kan være et Gode i en vis Retning, ogsaa kan virke til en Forringelse i Udfigten. Med det juridiske Facul-

tet har det saaledes viist sig, at under de heldige Vilkaar, som der finde Sted, og som den ærede Rigsdagsmand vistnok vil betragte som forbausende, naar han hører dem, nemlig at de nærværende Professorer have opnaaet deres Stilling imellem det 30re og 40de Aar, med en Gage af 1800—2000 Rd. — at, siger jeg, selv med dette for Ole, som ganske vist kan betragtes som heldigere, end Tilfældet er under sædvanlige Forhold, har det været umuligt at skaffe Mænd til at gaae denne Vej, fordi saamange af dem, om hvem der kunde være Tale, have søgt andre Livsstillinger. Det kan neppe betragtes som nogen Skade for Universitetet eller kaste Skygge paa det, at der fra det juridiske Facultet er udgaaet Mænd i andre Virksomheder, i de Livsstillinger, som ere omtalte af en anden æret Rigsdagsmand, men det er ganske vist, at man ikke kan see bort fra dette, naar der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Situationen nu er saaledes, at man kan staae fare for ikke at vente Tilgang af saadanne Kræfter, som maatte ønskes. — Min Overbeviisning er den, at man ikke paa nogen Maade kan befrygte, at den Forhøielse af nogle Tusende Rd., hvorom der her er Tale, skulde have den allermindste Betænkelse ved sig ligeoverfor Universitetet. Vil man sammenligne Universitetets Formue og Kræfter, som de nu ere, med, hvorledes de vare, dengang Normalreglementet blev givet, og tidligere, saa vil man see, hvilken forbausende Forandring der er foregaaet; man vil see, at, medens man dengang var betænkt paa succesfulde at skaffe et Reservecfond tilveie for derved at skaffe flere vigtige Institutioner tilstede, og navnlig for at kunne foretage større Bygningsarbejder, som man indsaae vilde blive ønskelige og nødvendige, er det nu kommet saavidt, at disse Bygningsarbejder kunne betaales af de løbende Indtægter for to Aar, uden at man behøver at ty til Reservecfondet. Det er jo dog en aldeles overordentlig Forandring i Stillingen. Og kan det under en saa aldeles sjelden, man kan vel sige mageløs Forbedring i den økonomiske Stilling for et Institut som Universitetet, naar der er Spørgsmaal om at gagere Lærerne derved, ikke luxuriøst, men saaledes, som det omtrent vil blive efter deres eget For-